

DINS D'UNA CAMPANA DE VIDRE

d'Anaïs Nin

El mes de març hem hagut d'avançar la data del Llibrefòrum a causa de les vacances de Setmana Santa. Segurament per això i perquè estem notant els efectes de la crisi a les llibreries i biblioteques (la majoria no van trobar aquest volum disponible quan porta menys d'un any publicat), aquesta trobada va ser de petit comitè. Una xerrada a quatre, en el caliu del bar del Centre, compartint la meravellosa experiència de la lectura dels contes de la Nin.

Anaïs Nin ha passat a l'imaginari com una personalitat forta i sovint voltada d'escàndol. Va ser la primera dona que va publicar literatura eròtica als Estats Units i la seva biografia conté més d'un episodi desafiador de consciències. Tanmateix, el llibre que ens ocupa està fora de tota aquesta aurèola: ella mateixa se'l va editar i és un recull de contes d'una gran poèticitat, d'un simbolisme profund que, certament, en algun moment pot dificultar-ne la interpretació. S'hi poden rastrejar fragments de la seva vida i dels que la van envoltar. En tot cas, tots els relats corren per la meravella de la descripció i el coratge del missatge. Deixeu-me que us en destaquï alguns:

- **“La ratolineta”**: sens dubte, aquest és el conte escollit per tots els que vam parlar de l'obra de la Nin. La ratolineta identifica un personatge petit, sempre vestit de gris i que viu constantment amb por: la noia que tenia com a servei a la seva casa flotant (vivia en un *peniche* al Sena). La narradora (i autora) es sorprèn que es pugui viure amb tant de temor i amb tanta ceguesa a la generositat que se li ofereix. Per això la protegeix fins que la ratolineta cau en un parany i necessita ajuda; és llavors, quan la narradora comprèn que la por era justificada.
- **“Dins d'una campana de vidre”** és el conte que dona nom a tot el recull. Segurament el que conté les més belles descripcions d'una casa luxosa, magnífic, de museu, com si l'haguessin conservada dins d'una campana de vidre. La llar serveix per denunciar la hipocresia de les formes, la distància entre la vida que es mostra i la que es viu. En aquell museu exquisit han crescut tres germans que han hagut de recolzar-se tant els uns als altres que han quedat invàlids per a qualsevol biografia pròpia d'adults.
- **“El que tot ho veu”** és un homenatge a l'artista, a l'ull que té capacitat de mirar més enllà de l'evidència; la persona que ens recorda que sota la realitat que donem per comuna, hi ha tota una capa d'altres presències que només l'ànima sensible, de vegades confosa amb la follia, pot percebre.
- **“Hejda”** és el relat més llarg de tot el recull. Impactant metàfora de la dona musulmana a qui s'ha alliberat dels vels exteriors però no del vel que du damunt la seva educació i forma d'entendre l'existència. La repressió la malmet i l'allunya de l'harmonia i la proporció de les emocions: de l'anul·lació a la violència. No hi ha terme mig. El vel invisible és el més perillós de tots.

- **“Naixement”**, una claustrofòbica narració del part d’un nadó sense vida. Molt impressionant. Una experiència que no acostuma a trobar-se en la literatura. L’Anaïs Nin transgredeix per acostar-nos a la realitat. Espero haver-vos-en fet venir ganes... Bona lectura!

Muntsa Farré